

Hvad foretager folk sig hele dagen, indtil de dør? Arbejder sig ihjel, køber et fladskærms-tv og ser lidt Netflix?

Udstilling med videoværker skulle være åbnet tidligere. Så kom corona, og det blev en succes, at alle videoerne kunne ses hjemmefra. Nu er spørgsmålet, hvorfor vi egentlig skal se de samme videoer installeret på Kunsthal Charlottenborg.

MATHIAS KRYGER

DIS Presents: What Do People Do All Day?
Kunsthal Charlottenborg. Indtil 13. september

Man skulle tro, at Kunsthal Charlottenborg har haft rigeligt med tid til at kæle for detaljerne, hvad angår formidlingen.

Udstillingen med videokunst – kurateret af det dygtige kurator-influencer-kunstner-kollektiv DIS fra New York – skulle være åbnet i foråret sammen med og som en del af dokumentarfilmfestivalen CPH:DOX. Og udstillingens videoer har hen over foråret været frit tilgængelige på DIS' hjemmeside, som gentagne gange er kaldt for kunstvideoens svar på Netflix. Der skulle imidlertid også være en udstilling. Men så: pandemi.

Altså masser af tid under lockdown, skulle man mene.

Det er dog en tilsyneladende formidlingstom udstilling, jeg ankommer til, fordi jeg – tilskyndet af min iver efter at se den – ikke opfanger, at jeg skal downloade en app, som kan fortælle mig, hvad der er hvad i udstillingen, og hvad, hvad handler om.

Mine øjne ruller hele vejen om bagest i kraniet, så det hvide blodsprænges ved tanken om, at jeg skal betjene mig af en app for at få adgang til den mest simple information: Hvem har lavet videoen? Hvor længe varer den?

Det kommer aldrig til at ske, at jeg forlser mig i appen som svar på udstillingsformidling. Medmindre der virkelig er kælet for den. Medmindre den rent

FORFØRENDE. Scenografien er forførende i hænderne på kunstner- og kurator-kollektivet DIS, som er eksperter i effektiv kommunikation.
Foto: David Stjernholm

konceptuelt hænger sammen med det, der udstilles. Medmindre den er sjov. Og ikke som her: knastør og selvhøjtidelig.

Således med slukket iPhone træder jeg ind i det første rum. Her er lyset orange, som var det badet i mandarin.

I midten af rummet står et stort i gips flødeskumsindsmurt monstrum, der rummer én tv-skærm på den ene side og to på den anden – samt et lille køleskab.

I næste rum afspilles en video på den ene væg. Den anden er en rude – en gi-

gantisk vitrine, bag hvilken der er installeret et køkken beboet af et sexet snegle-lignende menneskemonster og med rindende vand i håndvasken og et roterende hoved i mikrobølgeovnen. Det lille installationsscenario bygger en bro mellem Will Benedict og Steffen Jørgensens creepy-cute filmværk 'The Restaurant' og den kunstinstitutionelle virkelighed: Noget sker på skærmen. Noget, som ligner, sker i rummet.

De følgende rum betjener sig af sam-

me logik: En video afspilles, rummet er iscenesat.

Sjovt er det at sidde blandt den danske kunstner og professor på billedhugger-skolen på kunstakademiet i København Simon Dybbroe Møllers nuttede popcorn-spisende skeletter i en art memento mori a la post-internet, imens hans video-serie med titlen 'What do people do all day' med en blanding af kølighed og frenetisk fokusløshed spørger til, hvad folk foretager sig hele dagen, indtil de

DIS

DIS er et kollektiv, der arbejder med kuratering, kunstproduktion, livsstil og reklame. Har senest åbnet onlinekanalen for videokunst DIS.art, der er blevet videokunstens svar på Netflix.

Grundlagt i 2010 med base i New York, drives af Lauren Boyle, Solomon Chase, Marco Roso og David Toro.

De udgav i flere år livstils-, mode-, og kunstmagasinet DIS Magazine, deltog i 2015 i New Museum Triennial i New York, skabte udstillingen 'Co-Workers, Network as Artist' på Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris sammen med blandt andre den danske kurator Toke Lykkeberg – og kuraterede i 2016 den 9. Berlin Biennale.

rummene – et tæppe, som i udgangspunktet er hvidt, men er kunstigt tilsmudset med fodspor, mudderpletter, blodpletter, kaffepletter; alle de problemer, som opstår i den fysiske verden. Problemer, som her blot er tilstræbt – komponeret, redigeret, digitaliseret. Iscenesat smuds.

Rasende skeptisk

Denne iscenesættelse af den fysiske verden, som var den et billede, man kan redigere, kender både vi og DIS fra reklameæstetikken og fra de billeder, man kan købe i billedbureauer. Vi kender den fra Ikea-kataloger, hvor smukke mennesker med brede smil sameksisterer i perfekt iscenesatte rum. Fra iscenesatte fotografier af mennesker i perfekt strøgne blå skjorter, som i kridhvide rum med strategisk opstillede potteplanter skal ligne nogle, der mødes helt casual over vandposten i det generiske kontorlandskab, som kunne være både dit og mit. Vi kender den æstetik som en ekstremt redigeret og iscenesat version af verden, hvor politiske stridigheder, fattigdom, sygdom, snot, støv, lugt ikke findes.

Og vi kender den også fra kunstens eget rum. Det hvide gallerirum, som foregiver at være helt rent – som en lomme i verden, hvor verdens påtrængende problemer ikke finder vej som andet end ekstremt velinstallerede kunstværker – et rum, der kan styres, iscenesættes og kontrolleres. Og som hurtigt kan males over med mere hvidt, hvis der skulle komme en plet på væggen.

Det er den diskussion, som gør udstillingen på Kunsthall Charlottenborg interessant. Og selvom jeg er rasende skeptisk over for den automatiserede og lidt maniske iscenesættelse, som optræder omkring videokunsten i disse år, er det svært ikke at lade sig forføre. Både af sexede sneglemænd og popcorn-spisende skeletter. Og helt uden app ...

Min bekymring er imidlertid, at der er meget kort afstand mellem den forførelse og det punkt, hvor den bliver en undskyldning for ikke at forholde sig til det støv, det mudder, de fodspor og ikke mindst de blodpletter, der rent faktisk og i helt uredigeret form optræder i verden. Ude i virkeligheden, hvad det så end er. Iscenesat smuds er trods alt lettere at forholde sig til.

mathias.kryger@pol.dk

TIDSFORDRIV. Det er en cool opdatering af et memento mori, Simon Dybbroe Møller præsenterer med sin installation om begærsproduktion og produktion i mere almen forstand: What do people do all day? Foto: David Stjernholm

dør. Arbejder sig ihjel, køber et fladskærms-tv og ser lidt Netflix?

Også rummet omkring det fire timer og ni minutter lange filmværk 'Neutral Witness' af den amerikanske dokumentarfilminstruktør Theo Anthony betjener sig af iscenesættelsens logik. Om end på en lidt mere kølig måde.

Filmen dokumenterer, højaktuelt, et kursus, hvor politiet i Baltimore skal lære at betjene deres nye kropskameraer. Som vidne til dette kursus sidder man på stole, jeg genkender fra klasseværelser i amerikanske film.

De tunge og de glatte rum

Det har længe været hot stuff for videokunstnere at træde ud af skærmen og etablere spektakulære rumlige iscenesættelser omkring deres værker. Den tyske videokunstner Hito Steyerl gjorde det i stor stil med sit værk 'Factory of the sun', der blev vist på Venedig Biennalen i 2015. Og belgisk-amerikanske Cécile B. Evans var oppe i en endnu større skala med sit kæmpe vandspejl bygget ud i rummet i værket, 'What the Heart Wants', som havde premiere under den 9. Berlin Biennale i 2016.

Og netop 9. Berlin Biennale, kurateret af samme gruppe, som har stået bag udstillingen på Kunsthall Charlottenborg, står som et kerneeksempel på det problem, der findes mellem virkelighedens tunge og klodsede rum og så de glatte, velbelyste, måske computeranimerede og flade rum, der findes på skærmen og i filmene, som vises på de glatte skærme. Den billedpolitiske krig mellem skarp redigering og mudret virkelighed.

DIS har altid været interesseret i det problem: overgangen mellem det digitale billedes hyper-redigering og så den fysiske verdens umulige rum, hvor støv, snavs og folk, der ikke er styret i den helt rigtige tøjstil, konstant forstyrrer billedet.

Sjovt er det derfor også, at de, som er samlet greb igennem udstillingen på Kunsthall Charlottenborg, har installeret et gulvtæppe, der løber igennem alle

VELKLÆDT. Will Benedict og Steffen Jørgensens cool sneglemand er kravlet ud af skærmen og videoen og sidder som en del af en skulpturel installation i et køkken i en af de mindre sale. Foto: David Stjernholm